

Oricine iubeste o floare

Costache Ioanid

Oricine iubeste o floare
e-aproape de-un sacru mister.
Oricine se-opreste-n carare
s-asculte un glas de izvoare
e-aproape,
aproape de cer ...

Oricine iubeste seninul,
cind soarele urca-n eter,
oricine-si inalta suspinul,
cind licare-n mare rubinul,
e-aproape,
aproape de cer ...

Oricine pe muntii albastri
priveste granitul sever,
oricine pe cai de sihastri,
strabate paduri de jugastri,
e-aproape,
aproape de cer ...

Dar cine-a primit indurarea
din ranile blindului Miel,
acela e frate cu floare,
cu riul, cu muntii, cu marea,
si-orunde il duce cararea,
tot cerul,
tot cerul e-n el.